

PROKOFIEV

OLLI MUSTONEN
FINNISH RADIO SYMPHONY ORCHESTRA
HANNU LINTU

PIANO CONCERTOS NOS. 1, 3 & 4

SERGEI PROKOFIEV (1891–1953)

Piano Concerto No. 3 in C major, Op. 26

28:53

1	I Andante. Allegro	9:49
2	II Tema con variazioni	8:59
3	III Allegro, ma non troppo	10:05

Piano Concerto No. 1 in D flat major, Op. 10

16:32

4	I Allegro brioso	7:39
5	II Andante assai	4:13
6	III Allegro scherzando	4:40

Piano Concerto No. 4 (for the left hand) in B flat major, Op. 53

23:45

7	I Vivace	4:55
8	II Andante	8:53
9	III Moderato	8:10
10	IV Vivace	1:47

OLLI MUSTONEN, piano
Finnish Radio Symphony Orchestra
HANNU LINTU, conductor

Prokofiev Piano Concertos Nos. 1, 3 and 4

In 1941, Sergei Prokofiev wrote a short autobiography. As befits a man who was by nature exacting and punctilious to a fault, it begins at the very beginning: 'I was born in the village of Sontsovka, Ekaterinoslav Guberniya, now Dnepropetrovsk Region, at 5 pm on Wednesday 11 April 1891, Old Style or 23 April according to the new calendar.'

His father was a well-to-do manager of a large estate belonging to the Sontsov family, and his mother was a good amateur pianist who encouraged the musical proclivities of Seryozha, as their son was affectionately known. In 1902, the Prokofievs' considerable affluence enabled them to hire a private tutor for the eleven-year-old Seryozha. This was the young composer Reinhold Glière, whom Prokofiev described as a 'born teacher'. Glière 'skilfully combined instructions in harmony with free composition and a study of the elements of form and orchestration.' He also seems to have known instinctively how far to push his keen, yet callow, young charge. Prokofiev noted approvingly that when lessons were over Glière 'was not averse to playing a game of chess or croquet, or accepting a challenge to a duel with toy pistols.'

Prokofiev's subsequent teachers and influences included Alexander Glazunov, Anatoly Liadov, Nikolai Tcherepnin and Nikolai Rimsky-Korsakov. Before long, Prokofiev made a name for himself as a musical rebel, but his professors were not always happy to accept his efforts. His academic marks were sometimes unimpressive, and in later life he maintained that Rimsky-Korsakov had dismissed him as 'gifted but immature'. However, with his **First Piano Concerto** he pulled off a major coup at the St Petersburg Conservatoire, one that confirmed him as an *enfant terrible*: for his leaving recital in 1914 he performed this concerto, and won the coveted Rubinstein Prize. Prokofiev noted that the judges were sharply divided, but after a long and stormy session he finally emerged as the victor, much to the displeasure of Glazunov who said Prokofiev was encouraging a 'harmful trend'. Glazunov, who by then was increasingly regarded as a standard bearer for the old school, was by no means as vitriolic as some newspaper critics had been when the concerto was first played in public a couple of years previously. One conservative critic, Nikolai

Bernstein, denounced the work as 'musical filth', while another fulminated against everything that Prokofiev stood for, saying that he should be led away in a straitjacket. Not everyone was negative, however, and the concerto soon gained staunch support from influential figures such as the composers Boris Asafiev and Nikolai Miaskovsky. A few years later, the young Francis Poulenc also came to admire it hugely. He rated it alongside Beethoven's First Piano Concerto as a harbinger of great things to come.

The concerto is exuberant – young man's music. Prokofiev regarded this continuous work as more or less his first mature composition: 'The conception is expressed, firstly, in some of the means used for combining piano and orchestra, and secondly in its form: a sonata Allegro with the introduction repeated after the exposition and at the end; a short Andante inserted before the development; development in the form of a Scherzo and a cadenza to introduce the recapitulation. True, this form was criticised on the grounds that the concerto consisted of a succession of unrelated episodes. But these episodes were held together quite firmly. The execution of the idea was better than in previous scores, and the concerto, with a little retouching, has remained as originally written.' The highly memorable opening is in the grand Romantic manner of Tchaikovsky, and functions almost like a Baroque ritornello. It did not take long for this powerful work to acquire the epithet 'steely', a term that has continued to be applied to much of Prokofiev's output ever since.

After the furore surrounding his First Piano Concerto, Prokofiev found that all his subsequent major works were met with an avalanche of reviews and critical articles; the newspapers seldom passed up the chance to express opinions, stimulate discussion, shower praise or pour scorn. Following his departure from Russia after the 1917 Revolution, the image of Prokofiev as a kind of musical recidivist preceded him wherever he went during his world travels. A memorable incident occurred in London in 1932, when Prokofiev was recording his Third Piano Concerto at the new Abbey Road Studios. One particular guest who had been invited to observe the sessions absented himself with almost indecent haste, complaining about the 'aggressive' style of the music. The man in question was no ordinary visitor, but the king's younger brother Prince George (later Duke of Kent), and he felt under no obligation to disguise his royal distaste.

It took many years for the **Third Piano Concerto** to reach its final form. Prokofiev relates that in 1913 'I composed a theme for variations, which I then put aside for a long time for subsequent use. In 1916–17 I tried repeatedly to get to grips with this Third Concerto; I wrote the beginning (two themes) and two variations on the theme of the second movement.' But it was another four years before the concerto began to fall into place. In the summer of 1921 Prokofiev was on holiday in Brittany and it was here that he found the inspiration to complete the piece, which has since become the most popular of his five piano concertos. While in Brittany Prokofiev renewed his acquaintance with the émigré writer Konstantin Balmont, who wrote a sonnet on the Third Piano Concerto. This poem reflects on the passionate and captivating melody that flows through the concerto. Balmont considered his sonnet as homage both to his compatriot ('Prokofiev! Bloom of youth and music, all in one!') and to the Russian Motherland ('...the orchestra yearns for summer's ecstasies; the mighty Scythian beats his tambourine – the Sun.'). The Third Piano Concerto received its world premiere in Chicago in 1921, but it was a hugely successful performance in Paris the following year that set the work on course to become one of the twentieth century's classic concertos. The conductor on that occasion was Serge Koussevitzky, and the soloist was Prokofiev himself.

Prokofiev's **Fourth Piano Concerto**, dating from 1931, owes its existence to the Austrian concert pianist Paul Wittgenstein, who lost his right arm in the First World War. Despite his physical handicap, Wittgenstein determined to forge a new career by performing with just his left hand. To this end, he commissioned many of the world's leading composers to provide him with specially written works, though he adopted a very high-handed approach towards many of them. Sometimes he altered the music without consulting the composers. Maurice Ravel, for instance, was furious at the unauthorised changes made by Wittgenstein to his Concerto for the Left Hand. The pianist also annoyed other composers by sitting on their works without ever performing them. Paul Hindemith's left-hand work, *Klaviermusik mit Orchester*, suffered this fate, as did Prokofiev's Fourth Piano Concerto, which languished, unperformed, until 1956, three years after the composer's death. Even then, the

soloist was not Wittgenstein but Siegfried Rapp. Wittgenstein complained that the 'inner logic' of Prokofiev's work 'is not clear to me, and, of course I can't play it until it is.' Yet the music in this concerto is so beautifully expressive, it is hard to see what could conceivably have baffled Wittgenstein. Prokofiev was keenly aware of the wealth of fine material in this work, which had seemingly gone to waste, and he toyed with the idea of recasting it as a conventional concerto, but never got round to doing so.

Anthony Short

Olli Mustonen has a unique place on today's music scene, combining the roles of his musicianship as composer, pianist and conductor in an equal balance that is quite exceptional. He has a deeply held conviction that each performance must have the freshness of a first performance, along with a tenacious spirit of discovery which leads him to explore many areas of repertoire beyond the established canon.

Mustonen has worked with most of the world's leading orchestras, including the Berlin Philharmonic, New York Philharmonic and The Royal Concertgebouw, partnering conductors such as Ashkenazy, Barenboim, Dutoit, Eschenbach, Harnoncourt, Masur and Nagano. As a recitalist, he plays in all the significant musical capitals, including Mariinsky Theatre St Petersburg, Wigmore Hall, Beethoven-Haus Bonn, Symphony Center Chicago, New York Zankel Hall and Sydney Opera House.

Mustonen has appeared in a triple role as pianist, conductor and composer with the Atlanta Symphony, New Russia Symphony, Estonian National Symphony, Australian Chamber Orchestra and Royal Northern Sinfonia. A strong exponent of Prokofiev's music, he has performed the full cycle of Prokofiev Piano Sonatas at venues such as Helsinki Music Centre and Amsterdam Muziekgebouw.

Olli Mustonen's recording catalogue is typically broad-ranging and distinctive. His release on Decca of Preludes by Shostakovich and Alkan received the Edison Award and Gramophone Award for the Best Instrumental Recording. His many albums for Ondine include Respighi's *Concerto in modo misolidio* with Sakari Oramo and the Finnish Radio Symphony and a critically acclaimed disc of Scriabin's solo piano music. In 2014, Mustonen released a highly-acclaimed recording of his own Cello Sonata with Steven Isserlis.

The Finnish Radio Symphony Orchestra (FRSO) is the orchestra of the Finnish Broadcasting Company (Yle). Its mission is to produce and promote Finnish musical culture. Its Chief Conductor as of autumn 2013 is Hannu Lintu, following a season (2012/2013) as the orchestra's Principal Guest Conductor. The FRSO has two Honorary Conductors: Jukka-Pekka Saraste and Sakari Oramo.

The Radio Orchestra of ten players founded in 1927 grew to symphony orchestra strength in the 1960s. Its previous Chief Conductors have been Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste and Sakari Oramo.

The latest contemporary music is a major item in the repertoire of the FRSO, which each year premieres a number of Yle commissions. Another of the orchestra's tasks is to record all Finnish orchestral music for the Yle archive.

The FRSO has recorded works by Eötvös, Nielsen, Hakola, Lindberg, Saariaho, Sallinen, Kaipainen, Kokkonen, Ligeti, Messiaen, Berio, Lindberg, Sibelius and others, and the debut disc of the opera *Aslak Hetta* by Armas Launis (ODE 1050-2D). Its discs have reaped some major distinctions, such as the BBC Music Magazine Award and the Académie Charles Cros Award. The disc of the Sibelius and Lindberg Violin Concertos (Sony BMG) with Lisa Batiashvili as the soloist received the MIDEM Classical Award in 2008, in which year the *New York Times* chose the other Lindberg disc (ODE 1124-2) among its best Recordings of the Year.

The FRSO regularly tours to all parts of the world. All the FRSO concerts both in Finland and abroad are broadcast, usually live, on Yle Radio 1. They can also be heard and watched with excellent live stream quality on the FRSO website.

www.yle.fi/rso

Chief Conductor of the Finnish Radio Symphony Orchestra since August 2013, **Hannu Lintu** previously held the positions of Artistic Director and Chief Conductor of the Tampere Philharmonic Orchestra, Principal Guest Conductor with the RTÉ National Symphony Orchestra and Artistic Director of the Helsingborg Symphony and Turku Philharmonic orchestras.

Lintu's most recent appearances include with the Gürzenich-Orchester Köln, Orchestre de Chambre de Lausanne, Orchestre national de Lille, Gulbenkian Orchestra, and the Iceland Symphony, Baltimore Symphony, Moscow State Symphony and Seoul Philharmonic orchestras. He conducted the Finnish Radio Symphony Orchestra on tour in Japan in autumn 2015 – as part of his complete cycle of Sibelius' symphonies with the New Japan Philharmonic – and on tour in Vienna, Salzburg and Innsbruck in January 2016 with violinist Leila Josefowicz. Recent engagements have included the Philharmonia, BBC Scottish Symphony, Royal Stockholm Philharmonic, Cleveland and St Louis Symphony orchestras; the Houston Symphony, MDR Sinfonieorchester Leipzig and the Orchestre national de Lyon; and debuts with the WDR Sinfonieorchester Köln, the Hallé, and the Detroit Symphony and Minnesota orchestras. In May 2016 Lintu conducted Wagner's *Tristan und Isolde* at the Finnish National Opera, having previously conducted there *Parsifal* – directed by Harry Kupfer, *Carmen*, and Aulis Sallinen's *King Lear*. Other recent operatic projects include Sallinen's *Kullervo* at the 2014 Savonlinna Opera Festival and *Tannhäuser* with Tampere Opera in 2012. Lintu has also worked with Estonian National Opera, recording Tauno Pykkänen's *Mare* and her son.

Hannu Lintu's recent recordings for Ondine feature works by Ligeti, including the Violin Concerto with Benjamin Schmid, and Messiaen's *Turangalîla* Symphony with Angela Hewitt and Valerie Hartmann-Claverie, as well as Berio, Sibelius and Lindberg – all with the Finnish Radio Symphony Orchestra. Lintu has received several accolades for his recordings, including a 2011 Grammy nomination for Best Opera CD plus Gramophone Award nominations for his recordings of Enescu's *Symphony No. 2* with the Tampere Philharmonic Orchestra.

www.hannulintu.fi

Prokofjev: Pianokonsertot nro 1, 3 ja 4

Vuonna 1941 Sergei Prokofjev kirjoitti lyhyen omaelämäkerran. Huolellisena ja pikkutarkkana hän aloitti aivan alusta: ”Synnyin Sontsovkan kylässä Jekaterinoslavin kuvernementissä, nykyisellä Dnepropetrovskin alueella, klo 5 iltapäivällä keskiviikkona 11. huhtikuuta 1891 vanhan ajanlaskun mukaan, tai 23. huhtikuuta uuden ajanlaskun mukaan.”

Hänen isänsä oli Sontsovin perheelle kuuluvan suuren kartanon hyvin toimeentuleva tilanhoitaja, ja hänen äitinsä oli hyvätasoinen amatööripianisti, joka kannusti Serjozhaksi kutsutun poikaansa kehittämään musiikillista lahjakkuuttaan. Varakkuutensa ansiosta Prokofjevin perhe pystyi palkkaamaan Sergeille yksityisopettajan vuonna 1902. Tämä opettaja oli nuori säveltäjä Reinhold Glière, jonka Prokofjev mainitsee olleen ”synnynnäinen opettaja”. Glière ”yhdisti taitavasti harmoniaopinnot vapaaseen säveltämiseen sekä muodon ja orkestroinnin harjoittamiseen”. Glière tuntuu myös ymmärtäneen vaistomaisesti, kuinka pitkälle hän saattoi kirittää innokasta mutta kokematon oppilastaan. Prokofjev kirjoittaa kehuksia, että oppituntien jälkeen Glière ”saattoi mielellään pelata shakkia tai krokettia tai ottaa vastaan kaksintaisteluhaasteen lulpistoolein”.

Sittemmin Prokofjevin opettajina ja esikuvina olivat Aleksander Glazunov, Anatoli Ljadov, Nikolai Tšerepnin ja Nikolai Rimski-Korsakov. Prokofjeville alkoi kehittyä muusikkona kapinallinen maine, eivätkä hänen opettajansa olleet aina tyytyväisiä hänen edesottamuksiinsa. Hänen koulusuorituksensa olivat välillä välttäviä, ja myöhemmällä iällä hän väitti Rimski-Korsakovin julistaneen hänen olevan ”lahjakas mutta kypsymätön”. Hän kuitenkin saavutti suurmenestyksen **1. pianokonsertollaan** Pietarin konservatoriossa, ainakin sinä mielessä, että se sinetöi hänen kauhukakaran maineensa: hän soitti itse konserttonsa solistina loppututkintokonsertissaan vuonna 1914, ja hänen oman kertomansa mukaan lautakunnan jäsenet olivat jyrkästi erimielisiä keskenään. Pitkän ja myrskyisän keskustelun jälkeen hänelle loppujen lopuksi myönnettiin tavoiteltu Rubinstein-palkinto. Glazunov paheksui tulosta ja sanoi Prokofjevin ruokkivan ”haitallista kehityssuuntaa”. Glazunovia pidettiin tuossa

vaiheessa jo vanhan koulukunnan keulakuvana, mutta hänen kritiikkinsä ei ollut lainkaan niin myrkyllistä kuin arvostelijoiden lausunnot lehdissä konserton julkisen kantaesityksen yhteydessä muutamaa vuotta aiemmin. Konservatiivinen arvostelija Nikolai Bernstein kirjoitti teoksen olevan ”musiikillista saastaa”, ja toinen taas teilesi kaiken, mitä Prokofjevin musiikki edusti ja mainitsi, että säveltäjä tulisi saada pakkopaitaan ja hoitoon. Vastaanotto ei kuitenkaan ollut yksinomaan negatiivinen: konserton puoltajiksi löytyi niinkin vaikutusvaltaisia henkilöitä kuin säveltäjät Boris Asafjev ja Nikolai Mjaskovski. Muutamaa vuotta myöhemmin nuori Francis Poulenc vaikuttui konsertosta suuresti ja piti sitä Beethovenin 1. pianokonserton tavoin enteenä tulevasta suuruudesta.

Konsertto on säkenöivää nuoren miehen musiikkia. Prokofjev piti tätä yksiosaista teosta ensimmäisenä vakavasti otettavana sävellyksenään: ”Teoksen perusajatus on ensiksikin eräissä pianon ja orkesterin yhdistelemisen keinoissa ja toiseksi sen muodossa: sonaattimuotoinen Allegro, jossa johdanto toistetaan esittelyn jälkeen ja lopuksi; lyhyt Andante-taite ennen kehittelyä; Scherzo kehittelyjakson paikalla ja kadenssi, joka johtaa kertausjaksoon. Tosin tätä muotoa kritisoitiin sillä perusteella, että konsertosta tuli sarja episodeja, jotka eivät liity toisiinsa. Episodit muodostavat kuitenkin hyvin vahvan jatkumon. Perusajatuksen toteutus oli tässä parempi kuin edellisissä teoksissani, ja konsertto on edelleen kutakuinkin alkuperäisessä asussaan joitakin pieniä korjauksia lukuun ottamatta.” Mieleenpainuva alku on suuri romanttinen ele Tšaikovskin tapaan ja toimii teoksen rakenteessa lähes barokkimusiikin ritornellon tapaan. Teosta alettiin pian kuvailla ”teräksiseksi”, ja tätä adjektiivia on sittemmin sovellettu suurimpaan osaan Prokofjevin tuotannosta.

Prokofjevin 1. pianokonsertto tuntui toimineen suunnannäyttäjänä sikäli, että kaikkien hänen myöhempienkin merkittävien teostensa esitykset saivat osakseen ryöpyttäin arvostelua ja haukkuja. Lehdistö herkutteli vastakkaisilla mielipiteillä, vuoroin ylistäen ja vuoroin pilkaten. Prokofjevin muutettua pois Venäjältä vuoden 1917 vallankumouksen jälkeen hänen maineensa musiikillisena kuvainraastajana kiiri hänen edellään. Eräs kuuluisa tapaus sattui Lontoossa vuonna 1932. Prokofjev oli levyttämässä 3. pianokonserttoaan Abbey Roadin uusilla studioilla. Eräs taltiointeja

seuraamaan kutsuttu herrasmies poistui epäkohteliaan nopeasti, paheksuen musiikin ”aggressiivista” tyyliä. Tämä ei ollut kuka tahansa vieras, vaan kuninkaan nuorempi veli prinssi George (sittemmin Kentin herttua), joka ei epäröinyt lausua ääneen kuninkaallista mielipidettään.

Prokofjevilta meni monta vuotta saada **3. pianokonsertto** lopulliseen asuunsa. Hänen omien sanojensa mukaan vuonna 1913 hän sävelsi ”teeman muunnelmiavarten, jonka asetin syrjään pitkäksi aikaa. Vuosina 1916 ja 1917 yritin useaan otteeseen saada tätä 3. konserttoa valmiiksi; kirjoitin alun (kaksi teemaa) ja kaksi muunnelmaa toisen osan teemasta”. Kesti kuitenkin vielä neljä vuotta, ennen kuin teos alkoi hahmottua. Kesällä 1921 Prokofjev oli lomalla Bretagnessa ja sai lopultakin teoksen valmiiksi. Sittemmin siitä on tullut suosituin hänen viidestä pianokonsertostaan. Bretagnessa Prokofjev myös tapasi uudelleen maanpaossa olevan kirjailija Konstantin Balmontin, joka kirjoitti sonetin Prokofjevin 3. pianokonsertosta. Runo heijastaa konserton läpi virtaavaa intohimoista, mukaansatempaavaa melodiaa. Balmont piti sonettiaan kunnianosoituksena paitsi maanmiehelleen (”Prokofjev! Nuoruuden ja musiikin kukoistus yhdessä!”) myös Äiti Venäjälle (”...orkesteri kaipaa kesän hurmiota; mahtava skyytti lyö rumpuaan, aurinkoa”). Konsertto kantaesitettiin Chicagossa vuonna 1921, mutta 1900-luvun klassikoksi se alkoi kohota saavutettuaan jymymenestyksen konsertissa Pariisissa seuraavana vuonna. Tuolloin kapellimestarina oli Sergei Koussevitzky ja solistina Prokofjev itse.

Prokofjevin **pianokonsertto nro 4** valmistui vuonna 1931. Sen taustavaikuttajana oli itävaltalainen konserttipianisti Paul Wittgenstein, joka menetti oikean käsivartensa 1. maailmansodassa mutta jatkoi päättäväisesti uraansa. Hän tilasi useilta aikansa johtavilta säveltäjiltä pianoteoksia vain vasemmalle kädelle mutta suhtautui saamiinsa teoksiin melko suurpiirteisesti. Joskus hän teki omia muutoksiaan säveltäjältä kysymättä. Esimerkiksi Maurice Ravel pahastui muutoksista, jotka Wittgenstein oli tehnyt hänen vasemman käden pianokonserttoonsa ilman lupaa. Toiset säveltäjät taas harmistuivat, kun Wittgenstein panttasi heidän teoksiaan pitkän aikaa eikä koskaan esittänyt niitä. Paul Hindemithin vasemman käden pianoteos *Klaviermusik*

mit Orchester kärsi tällaisen kohtalon samoin kuin Prokofjevin 4. pianokonsertto, joka sai kantaesityksensä vasta vuonna 1956 – kolme vuotta säveltäjän kuoleman jälkeen. Silloinkaan teosta ei esittänyt Wittgenstein vaan Siegfried Rapp. Wittgenstein valitti, että Prokofjevin teoksen ”sisäinen logiikka ei ole minulle selvä, enkä tietenkään voi soittaa teosta ennen kuin ymmärrän sen”. Konsertto on kuitenkin niin kauniin ilmaisuvoimainen, että Wittgensteinin ymmärtämättömyyttä on vaikea tajuta. Prokofjev oli hyvin tietoinen siitä, että teoksessa on runsaasti hienoa musiikkia. Teoksen ikään kuin mentyä hukkaan hän harkitsi sen materiaalin kierrättämistä tavanomaiseksi pianokonsertoksi mutta ei koskaan tullut tarttuneeksi työhön.

Anthony Short

Käännös: Jaakko Mäntyjärvi

Olli Mustonen on harvinaislaatuinen muusikko: hän on pianisti, kapellimestari ja säveltäjä. Pianistina hän on haastanut ja ihastuttanut yleisöjä loisteliaalla tekniikallaan ja hätkähdyttävällä omaperäisyydellään. Hänen esiintymistensä perustana on vahva usko siihen, että jokaisen esityksen on oltava yhtä tuore kuin ensiesitys, ja tämä periaate on johtanut hänet myös esittämään teoksia kantaohjelmiston ulkopuolelta.

Solistina Mustonen on esiintynyt useimpien maailman johtavien orkesterien kanssa, kuten Berliinin filharmonikot, New Yorkin filharmonikot ja Amsterdamin Royal Concertgebouw-orkesteri, kapellimestareina sellaisia nimiä kuin Ashkenazy, Barenboim, Dutoit, Eschenbach, Harnoncourt, Masur ja Nagano. Mustonen on pitänyt pianoresitaaleja maailman merkittävässä musiikkipääkaupungeissa, mukaan lukien Pietarin Mariinsky-teatterissa, Wigmore Hallissa, Bonnin Beethoven-Hausissa, Chicagon Symphony Centerissä, New Yorkin Zankel Hallissa sekä Sydneyn oopperatalossa.

Mustonen on esiintynyt pianistin, kapellimestarin ja säveltäjän triplaroolissa Atlanta Symphonyn, uuden Venäjän sinfoniaorkesterin, Viron kansallisen sinfoniaorkesterin, Australian kamariorkesteri ja Northern Sinfonia -orkesteri. Mustonen tunnetaan hyvin Prokofjevin musiikin tulkitsijana, ja hän on esittänyt kaikki Prokofjevin pianosonaatit konserttisarjoissa Helsingin Musiikkitalossa sekä Amsterdamin Muziekgebouw'ssa.

Olli Mustosen diskografia on hänelle tyypillisesti laaja-alainen ja omaperäinen. Hänen levytyksensä Šostakovitšin ja Alkanin preludeista Decca-levymerkille voitti Edison-palkinnon ja Gramophone-lehden parhaan soitinteoksen levytyksen palkinnon. Mustosen lukuisiin Ondine-levytyksiin kuuluvat mm. Respighin *Concerto in modo misolidio* Sakari Oramon ja Radion sinfoniaorkesterin kanssa sekä Skrjabinin soolopianoteosten levytys. Vuonna 2014 Mustonen julkaisi oman sellosonaattinsa levytyksen Steven Isserliksen kanssa.

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Hannu Lintu on orkesterin ylikapellimestari syksystä 2013 lähtien, kaudella 2012–2013 hän toimi päävierailijana. RSO:n kunniakapellimestarit ovat Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo.

Radio-orkesteri perustettiin vuonna 1927 kymmenen muusikon voimin. Sinfoniaorkesterin mittoihin se kasvoi 1960-luvulla. RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo. RSO:n ohjelmistossa on tärkeällä sijalla uusin suomalainen musiikki ja orkesteri kantaesittää vuosittain useita Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltioiminen kantanauhuille Yleisradion arkistoon.

RSO on levyttänyt mm. Eötvösin, Nielsenin, Hakolan, Lindbergin, Saariahon, Sallisen, Kaipaisen, Kokkosen, Ligetin, Messiaenin ja Berion teoksia sekä Launiksen Aslak Hetta -opperan ensilevytyksen (ODE 1050-2D). Orkesterin levytykset ovat saaneet merkittäviä tunnustuksia, kuten BBC Music Magazine - ja Académie Charles Cros'n palkinnot. Lindbergin ja Sibeliuksen viulukonsertot sisältävä levy Lisa Batiashvilin kanssa (Sony BMG) sai MIDEM Classical Awards -palkinnon 2008. Samana vuonna New York Times valitsi Ondinelle tehdyn Lindberg-äänitteen (ODE 1124-2) yhdeksi Vuoden levyistä.

RSO tekee säännöllisesti konserttikiertueita ympäri maailmaa. RSO:n kotikanava on Yle Radio 1, joka lähettää orkesterin kaikki konsertit yleensä suorina lähetyksinä niin Suomesta kuin ulkomailtakin. RSO:n verkkosivuilla konsertteja voi kuunnella sekä katsella korkealaatuisen livekuvan kautta.

www.yle.fi/rso

Hannu Lintu aloitti Radion sinfoniaorkesterin kahdeksantena ylikapellimestarina elokuussa 2013 ja jatkaa näin jo vuosia jatkunutta menestyksestä yhteistyötä RSO:n kanssa. Ensimmäisen kerran Lintu johti RSO:ta tammikuussa 1995 nauhoittaen tunnusmusiikin Ylen uuteen musiikkiohjelmaan Amadeus. Ylikapellimestarikautensa alkaessa hän on konsertoinut RSO:n kanssa peräti 40 kertaa.

Ennen RSO:a Hannu Lintu toimi Tampere Filharmonian taiteellisena johtajana ja Helsingborgin Sinfoniaorkesterin ylikapellimestarina. Lisäksi hän on ollut Irlannin kansallisorkesterin päävierailija. Lintu työskentelee säännöllisesti myös Avanti!-kamariorkesterin kanssa ja oli vuonna 2005 Avantin Suvisoitto -festivaalin taiteellinen johtaja. Lintu on johtanut merkittävimpien suomalaisten orkestereiden lisäksi mm. Lontoon Philharmonia -orkesteria, BBC:n Skotlannin sinfoniaorkesteria, Clevelandin, Houstonin, Minnesotan, Detroitin ja St. Louisin sinfoniaorkestereita, Leipzigin ja Kölnin radion sinfoniaorkestereita sekä Lyonin kansallisorkesteria. Lintu on viime aikoina vierailut johtamassa mm. Islannin ja Baltimoren sinfoniaorkestereita, Moskovan valtion orkesteria ja Soulin filharmonikkoja. Toukokuussa 2016 Hannu Lintu johti Suomen Kansallisoopperassa Wagnerin Tristan ja Isolden. Aiemmin Lintu on johtanut mm. Sallisen Kullervon Savonlinnan Oopperajuhlilla 2014 ja Tannhäuserin Tampereen Oopperassa 2012. Viron Kansallisoopperan kanssa hän on taltioinut Tauno Pylkkäsen oopperan Mare ja hänen poikansa.

Hannu Lintu on johtanut lukuisia levytyksiä joista monet ovat saavuttaneet palkintoja kotimaassa ja ulkomailla. Grammy-ehdokkuuden Lintu sai Einojuhani Rautavaaran Kaivos-oopperan ensilevytyksestä. RSO ja Hannu Lintu ovat levyttäneet mm. Melartinin, Lindbergin, Mahlerin, Sibeliuksen, Fagerlundin, Berion ja Messiaenin musiikkia. György Ligetin viulukonserton ja orkesteriteoksia sisältävä levytys vuodelta 2013 oli Gramophone-lehden Editor's Choice helmikuussa 2014.

www.hannulintu.fi

Publisher: Piano Concerto No. 3 [Boosey & Hawkes],
Piano Concerto No. 1 [International Music Company, New York] &
Piano Concerto No. 4 [Sikorski]

Recordings: Helsinki Music Centre, Finland, III/2015 (Piano Concerto No. 1),
V/2015 (Piano Concertos Nos. 3 & 4)

Executive Producer: Reijo Kiilunen

Recording Producer: Laura Heikinheimo

Recording Engineer: Anna-Kaisa Kemppe (Yle); Enno Mäemets

Mixing & Mastering: Enno Mäemets, Editroom Oy, Helsinki

© & © 2016 Ondine Oy, Helsinki

Booklet Editor: Joel Valkila

Cover and booklet photos: Heikki Tuuli

Photos of Sergei Prokofiev: Courtesy of Prokofiev family (1939, p. 20),

HNH International Ltd (inlay)

Design: Armand Alcazar

This recording was produced with support from the Finnish Music Foundation (MES)

SERGEI PROKOFIEV